Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O Gud, som tiden vender

Citation: Brorson, Hans Adolph: ”O Gud, som tiden vender”, i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953*, 1951-56, s. 360. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid139123/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

En Nyt-Aars-Psalme.

Nr. 261.

Mel. Guds godhed ville vi prise.

O Gud, som tiden vender
Og styrer i din haand,
Vi folde vore hænder
Og sukke ved din aand:
I JEsu Christi navn 513
Lad dette aar os være
Velsignet dig til ære
Og vore sieles gavn.

2. Dit ord og sacramenter
Vi har til denne stund,
Men ach! hvordan forrenter
Vi disse store pund?
For JEsu blod og saar
Lad dog dit lys tiltage,
Og vidt og bredt opdage
I det begyndte aar!

3. Giv, at din naade virker
Med dem, som forestaae
I skoler og i kirker,
At frugten kiendes maa,
For JEsu skyld formeer
Din priis til verdens ender,
At man i alle stænder
Din naades virkning seer.

Nr. 261. J²-¹

Nr. 261. Original. Af indhold er salmen et sidestykke til nr. 17. Da denne først fremkom 1759 i J¹- er det mærkeligt, at Brorson allerede 3 år efter i J² udgiver en nytårssalme, der står den så nær. I kongehuset eller i landet var der jo ikke sket forandringer, som kunne være grunden dertil. — 1, 5: Hentydning til nytårsdags evangelium, Lk. 2, 21, hvis indhold er Jesusnavnet, jfr. nr. 14, 4, 1-3 og nr. 18: i salmen her nævnes Jesu navn i femte linie af hvert vers, næsten som et omkvæd. — 2, 7: *opdage*] skinne frem. — 3, 2: *forestaae*] er ledere.

4. Styrk dem, som os frembærer
Din naades søde bud,
Lad hver, som andre lærer,
Selv være lært af Gud,
For JEsu Christi blod
Lad mørkheds magt beskæmmes
Og ordets kraft fornemmes
I alles hierte-rod.

5. Guds fred fremdeles pryde
Vor Konge, hvor hand gaaer,
At verden at betyde,
Hvad Christi kraft formaaer,
For JEsu skyld bliv ved
Vor Konges dyrebare
Person og liv at spare
Til rigets sande fred.

6. Vor Dronning, din udvalde,
Din miskundhed beviis,
Din man til hende falde
Som dug i Paradiis,
For JEsu blide navn
Lad landets Moder hvile
Mod alle fiendens pile
I hendes Frelsers favn!

514 7. Bevar din egen pode
Vor Arve-Prinds og giv
Ham fremvext i det gode,
Et sundt langvarigt liv,
For JEsu skyld far fort,
Din himmel-vext at vande,
Din David at bemande
Til det, du agter stort.

7, 3: *ham*] *hans* J2-5, komma efter *gode* mangler i J2-5.

4, 4: Joh. 6, 45. — 5, 3: *betyde*] vise. — 6, 3: *man*] manna, 2. Mos. 16, 4-15, jfr. Joh. 6, 48-50. — 7, 1: *pode*] se under nr. 10, 1, 3: her har vi vel betydningen ung plante. — 7, 5: *far fort*] bliv ved. — 7, 7: *din David*] arveprinsen; *bemande*] gøre mandig.

8. Printzesserne sig pryde
I naadens høye rang!
Alt kongens huus sig fryde
I livsens Fyrstes gang!
For JEsu navn og saar
Lad kongens residentzer
Staae fast i naadens grendser,
Saa længe verden staaer.

9. Giv dem, som kongen tiene
I deres høye stand,
At de det trofast mene
Med Gud og kongens land,
For JEsu skyld forfrem,
Hvad got de gode stifter,
Og helvedes bedrifter
Til evig tiid beskæm.

10. Giør kongens magt forsigtig,
Frimodig, fast og stærk,
At hver, som hand er pligtig,
Kand fremme HErrens verk,
For JEsu skyld forleen
Os fred i vore dage,
Og lad os dig behage
I troen hver og een.

11. Lad ægteskaber smykkes
Med HErrens frygt, som kand
Ved børne-tugten lykkes
Til en forbedret stand!
For JEsu skyld forfrem
Enhver gudfrygtig næring,
Og giør os vor besværing
Ved naaden angenem.

8, 3: *alt*] hele. — 8, 4: *i livsens Fyrstes gang*] på Kristi vej. — 8, 7: *grendser*] område, rige. — 11, 4: *stand*] tilstand — 11, 7-8: Den hos Brorson hyppige tanke om trængslerne som noget værdifuldt for den kristne, se f. eks. nr. 6, 6, 5-7 og nr. 193. — 11, 7: *besværing*] tynge. — 11, 8: *angenem*] tiltalende.

12. Opfyld de gamles hierne
Med dybe tanker om
At slippe verden gierne,
Og møde for din dom,
For JEsu mildhed lær
De unge sig at tvinge,
At agte verden ringe,
Og have JEsum kier.

13. Lad dem, som ikke kiende,
At JEsus er saa sød,
Med hiertens graad sig vende
Til naadens blide skiød!
For JEsu skyld bevæg
De haarde demant-hierter,
Og alle siele-smerter
Med JEsu vunder læg.

14. O søde Gud! vi senker
Udi din kierlighed
I sær forladte enker
Og faderløse ned,
For JEsu skyld giør sund
Enhver, som lider svie,
Og hielp dem at ophie
Den rette hielpe-stund.

15. Vi vide ey tilhaabe,
Som for dit ansigt staaer,
Hvem døden bort vil raabe
I det begyndte aar,
For JEsu skyld bered
Til døden vore sinde,
Saaledes at vi finde
I døden salighed.

15, 1: *tilhaabe*] *tilhobe* *I*[1-7].

En Passions-Psalme.

Nr. 262.

Mel. Nu vel an vær frisk til mode.

Syndre! hvad er klokken slagen?
Tænker du ey snart herfra?
Det alt sildig er paa dagen,
See dig for paa Golgatha
Og udi Gethsemane,
Begge stæder kand du see:
Om din korte tiid sig rimer
Med Guds pines lange timer.

2. JEsus maalede med sukke
Vor forløsnings dag og nat,
Vilde intet øye lukke.
Før hand fik vor frelse fat,
JEsu pines tynge stærk
Driver naadens seyer-verk,
Men ey øyeblik vil give
Dig i vellyst at fordrive.

Nr. 262. J[2-7]. 1, 1: *syndre*] *synder J*[1]. *syndre* er sandsynligvis trykfejl eller måske forkortelse af den gamle enkelttalsform syndere. 1, 3: *alt sildig*] *af sildig J*[4-7]. 1, 7: *din*] *den J*[1]. 2, 5: *JEsu pines tynge stærk*] *JEsu pine tynges stærk J*[4-7]. trykfejl.

Nr. 262. Original. En betragtning over døgnet fra skærtorsdag aften til langfredag aften. Hovedhensigten er at knytte mindet om frelserens lidelse sammen med vort daglige liv. Digteren forestiller sig time for time, hvilken begivenhed af lidelseshistorien der kan være sket ved hvert klokkeslet, og vil, at man skal have det i tanker døgnet igennem. V. 1-3 er en indledning, der i almindelighed taler om Jesu lidelsestimer som det, der skal sætte præg på vort liv; derpå bringer v. 4-8 de — for største delen frit udtænkte — klokkeslet; endelig dvæler v. 9-12 ved dybden af Herrens lidelse og værdien af de timer, da han fik nådens lys til at stråle frem. — V. 1 er en opfordring til selvprøvelse ud fra tanken om livets korthed. Først (l. 1-2) spørges der: Hvor langt tror du, at du har igen (*hvad er klokken slagen*)? Tænker du ikke på, at du snart skal herfra? Derefter (l. 3) siges det ligefrem, at det er sent på dagen o: livsdagen, og der opfordres derfor (l. 4-5) til at vende blikket mod Jesu lidelse (*Golgatha . . . Gethsemane*). Derved (l. 6-8) kan du få klarhed over, om dit korte liv svarer til det, at Jesus har lidt for dig. — 1, 3: *Gud*] Jesus, som er sand Gud; *lange*] falt lange på grund af lidelsens storhed. — 2, 1-2: Ligesom uret udmåler tidens gang minut for minut, sådan var det Jesu sukke, der målte tiden i det døgn, da forløsningsværket skete. — 2, 5-6: Det fremadskridende frelsesværk er tænkt som et ur (*naadens seyer-verk*), hvis drivkraft er Jesu lidelse; *JEsu pines tynge*] billedet er de tunge lodder, som driver et stort ur.